

Maria Egipteanca și drumul de la desfrânare la sfințenie

Duminica a V-a din Postul Sfințelor Pasti este închinată Cuvioasei Maria Egipteanca. A trăit în două jumătăți a secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea. A murit în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr.

Maria Egipteanca s-a născut în Egipt. La vârsta de 12 ani și-a parasit părinții și a mers în Alexandria, unde timp de 17 ani a dus o viață desfrânată. La vârsta de 29 de ani, paraseste Alexandria și ajunge la Ierusalim. Pretextul i-a fost oferit de pelerinajul unor tineri din Egipt și Libia, care călătoreau pe mare spre Ierusalim, pentru a participa la sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci.

Ajunsa în Ierusalim, dorește să intre în Biserica Sfântului Mormant, însă, nu a putut înainta decât până la prag. Aici a simțit cum o putere nevăzută o oprește. Încearcă de mai multe ori să intre, dar fără rezultat. Este momentul când înțelege că modul ei de existență o face nevrednică de a intra în acest loc. Se roagă Fecioarei Maria să facă posibilă intrarea sa în loc, cu promisiunea că își va schimba întru totul modul de viață. Reușește să se închine Sfintei Cruci și ia decizia să-și trăiască viața în pustia Iordanului. Cuvioasa Maria Egipteanca a stat aici 47 de ani, în post și rugăciune. Cu un an înainte de moartea sa, taina vieții ei a fost descoperită părintelui Zosima, care a împartășit-o, iar după un timp s-a întors ca să o îngroape, fiind ajutat la săparea mormântului de către un leu.

Părintele Makarios Simonopetritul, în cartea sa "Triodul explicat", publicată la Editura Deisis în anul 2003, susține

ca potrivit studiilor recente, viața Sfintei Maria Egipteanca ar fi mai degrabă „o amplificare legendară în scopuri didactice a vieții unei Sfinte Maria Egipteanca din Palestina, despre care vorbesc Viața Sfântului Teoctist din Lesbos, două istorii ale lui Pavel din Monembasia și o istorie „folositoare de suflet” anonimă”. Potrivit Vieții Sfântului Teoctist, confirmate de Chiril din Skythopolis în Viața Sfântului Chiriac scrisă de acesta, această Marie a viețuit în Palestina și a fost cantărea la biserica Anastasis din Ierusalim. Ea a ales să fugă singură în pustie din cauza „scandalurilor”

pe care le-a prilejuit frumusețea ei. Ioannis și Panamon au întâlnit-o în desert aproape în aceleași împrejurări în care o întâlnește Zosima pe Maria Egipteanca în Viața patriarhului Sofronie. Ea le-a povestit plecarea sa în pustie, viața sa de asceza rugându-i să vină din nou la ea la întoarcerea din vizita pe care aceștia o făceau avei Chiriac. Când aceștia au revenit la grotă sfintei anahorete, au găsit-o moartă și au îngropat-o ca pe Maria Egipteanca.

Istoria Sfintei Maria Egipteanca rămâne în esență identică cu cea a Mariei Palestiniene, însă marea diferență stă în faptul că prima s-a dus în pustie pentru a se pocai de păcate, în timp ce Maria Palestiniene s-a dus în pustia Iordanului pentru a fugi de păcatele trupesti, fiind foarte frumoasă.

Relatarea patriarhului Sofronie o prezintă ca pe o mare păcătoasă, care s-a dus în Palestina pentru desfrâu, în timp ce Maria Palestiniene nu a fost supusă poftelor, retrăgându-se în desert tocmai pentru a preîntâmpina păcatul. Ceea ce trebuie să reținem din cele două relatări, este îndemnul la pocăință și la luptă cu păcatul.

Mentionăm că în cartea Triodului, Biserica a inclus Viața Cuvioasei Maria Egipteanca, scrisă de Sfântul Sofronie al Ierusalimului.

Sfânta Maria Egipteanca este pomenită în Biserica Ortodoxă și pe 1 aprilie. Viața ei este citită în miercură din săptămâna a cincea a Postului Mare, în cadrul Canonului Sfântului Andrei Criteanul.

Durerea cea mai mare a părinților noștri: dezbinarea dintre frați

Părintele Dionisie Ignat de la Colciu:

“Durerea cea mai mare este că noi între noi nu ne iubim, noi între noi. Dacă și aici, și în monahism se strecoară ispititorul asta! Tu ești român și eu român, dar el se bucură când îți poate săpă o groapă ție, în fața dușmanului. În fața dușmanului, care dușman e și al lui și al meu. El se uneste cu dușmanul lui și al meu ca să mă distrugă pe mine. Am observat că multe întâmplări din acestea s-au întâmplat și asta-i dureros.

Vedeți? Asta-i ea și cum ar fi un blestem pe capul nostru. Vasazică, ziceți să fim mai uniți, împreună, cu aceleași idei și pe urmă te faci fals, vezi? Asta-i o slabiciune, da, o slabiciune. Cel mai dureros lucru. N-avem darul asta al unirii... Vezi, și la noi, nu ziceau vechii noștri români că „unirea face puterea”? Dacă este unire, ai putere. Dar dacă nu-i unire, e darămare, s-a terminat”.

Părintele Iulian Lazăr de la Prodromu:

“Mai, să fii atenți la cuvintele desarte, că mult rău va faceți unii altora prin mass-media și veți da socoteala. “Va spun că pentru orice cuvânt desart pe care-l vor roști, oamenii vor da socoteala în ziua Judecării, căci din cuvintele tale vei fi găsit drept și din cuvintele tale vei fi osândit” (Mt. 12, 36-37). “Nici vorbe de rusine, nici vorbe nebunesti, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă multumire” (Ef 5, 4) să aduceți în toate zilele voastre. Domnul și Maica Domnului sa va ocrotească...”

PS Justinian Chira, Episcopul Maramureșului și Sătmarului:

“Care este poziția, în Evanghelie, în legătura cu dușmanii? Iubiți pe vrăjmașii voștri! – așa zice Evanghelia. Binecuvântați pe cei ce vă blestema și vă rugați pentru cei ce vă batjocoresc. Acesta este cuvântul lui Hristos, aici trebuie să ne încadrăm noi.

Nu cum din nefericire se întâmplă și acum: e o dureroasă, o extraordinară rană în sufletul meu când văd în presa cum se barfesc, cum se condamnă oamenii unul pe altul. Că nu-i unul mai rău ca altul și nici nu-i mai rău altul decât mine și eu decât altul. Sunt dureroase aceste lucruri. Aceasta este poziția creștină.

Să începem cu începutul. Să începem cu adevărat să trăim în duhul Evangheliei lui Hristos, că dacă nu, atunci Apocalipsa va veni. Și atunci e mult mai dureros începutul

sfârșitului, mult mai groaznic începutul sfârșitului! Pentru că începutul înseamnă: a te coace pe toate părțile în foc, și a nu te lăsa să mori, nici să trăiești – asta este atmosfera din lumea de azi. Binecuvântat să fie Dumnezeu!”

Ieromonah Savatie Bastovoi – Pietrele vorbesc:

“... Dacă astăzi avem gazete și putem, o dată în plus, să-i ponegrim, să-i denigram, în numele unei renasteri naționale, de ce să nu o facem? Penita nu doare...”

“Avem suficienți specialiști în scandaluri, în intrigi, în dezbinări... Astăzi doresc, dimpotrivă, să vorbim despre felul în care dragostea de neam, de limbă, de Biserică, și de tradiție și de limbă ar trebui să se facă prilej de impacare, de unire, de dragoste, de dănuire într-o slavă lui Dumnezeu...”

“Aici, la Mănăstirea Sireți, găsim, cred, o pildă de bună impacare, de depășire a tuturor conflictelor, prejudecăților, fals fabricate de către unii politicieni ai momentului”.

“Calendarul (stilul nou – stilul vechi) nu e o dogmă și nu trebuie să se facă pricina de sminteală și prilej de dezbinare”.

“Nu e nicio deosebire între ortococii români de dincolo și de dincoace de Prut, sunt aceiași, dar sunt multe prejudecăți, dezinformări”.

“Dacă ne-am cunoaște, ne-am iubi mai mult, dar unde nu este loc de cunoaștere, acolo are loc minciuna, dezbinarea, vorbirea de rău, și toată dezinformarea care este...”

“V-am prezentat astăzi un exemplu cum dragostea de biserică, de neam, de toate valorile profunde, eterne, poate fi folosită spre impacare, spre dragoste, spre bună slujire a semenilor noștri, și pentru o amprentă frumoasă în istorie. Toate celelalte scopuri, care, în numele Bisericii, al neamului, speculează în jurul limbii și a patrimoniului nostru sunt straine tradiției noastre de popor pasnic, de popor demn, de popor în care orice încercare de dezbinare, de clevetire, de pizmă, de invidie, au fost și trebuie să rămână niste păcate, care trebuie condamnate, nu doar în numele Bisericii și al credinței, ci și al întregii colectivități”.

“Orice dezbinare, orice velenie și minciuna este de la diavol. Dar tot ce aduce pace, dragoste și dănuire este de la Bunul Dumnezeu”.

“Să nu faci tot ce poți, să nu spui tot ce știi, să nu crezi tot ce auzi” (Părintele Paisie Olaru)

Dreptatea adevărată și zelul cel nebun. De la Avva Isaac Sirul.

Despre vătămarea din partea zelului celui nebun, ce socoteste că lucrează pentru Dumnezeu. Și despre ajutorul cel din blandete și de alte feluri

Omul zelos nu ajunge niciodată la pacea minții. Iar cel lipsit de pace e lipsit și de bucurie. Căci, dacă pacea e numită

sanatatea desăvârșită a minții, cel ce are zel rău boalește de o boală grea. Și tu, omule, care socotești să folosești zelul tău împotriva bolilor străine, tu alungi prin această sanatatea din sufletul tău! Pentru sanatatea sufletului tău iubeste mai bine durerea! Iar de dorești să tamăduiești pe cei bolnavi, cunoaște că bolnavii au nevoie mai degrabă de îngrijire decât de certare. Și, iarăși, dacă nu ajuti altora, te scufunzi pe tine, în chip dureros, în mare boală. Nu din chipurile înțelepciunii se naste zelul în oameni, ci din bolile sufletului, care sunt îngustimea cugetării și multa neștiință. Și tu

Începutul înțelepciunii de la Dumnezeu este bunătatea și blandetea. Acestea se nasc dintr-un suflet mare și poartă neputințele oamenilor. “Voi, cei tari, purtați neputințele celor slabi” (Rom. 15, 1); și: “Îndreptați pe cel ce a greșit cu duhul blandetii” (Gal. 6, 1).

Despre trebuința de a nu urî pe păcătos, ci de a plînge și a se ruga pentru el

Să nu urăști pe păcătos. Căci toți suntem vinovați. Și, dacă te misti către el pentru Dumnezeu, plângi pentru el. Și de ce îl urăști pe el? Uraste păcatele lui și roagă-te pentru el, ca să te asemeni cu Hristos, Care nu Se mania împotriva păcătoșilor ci Se ruga pentru ei. Nu vezi cum Se ruga pentru Ierusalim? Căci prin multe suntem și noi batjocoriti de diavol. Și de ce uram pe cel batjocorit ca și noi, de diavolul care ne batjocorește pe noi? De ce urăști pe păcătos, o, omule? Oare pentru că nu e drept cu tine? Dar unde este dreptatea ta, odată ce nu ai iubire? De ce nu plângi pentru el, ci îl prigonești? Căci din neștiință se misca unii în mania lor, deși socotesc că deosebesc faptele păcătoșilor.

Fii vestitor al bunătății lui Dumnezeu pentru că te calauzește pe tine, care ești nevrednic și pentru că ești mult dator, și nu scoate dreptul Sau de la tine! Și, în locul lucrurilor mici pe care le faci, îți daruiește cele mari. Să nu numești pe Dumnezeu “drept”, căci nu dreptatea Lui se vede în faptele tale. Și, dacă David II numește pe El drept, Fiul Lui ne-a arătat că este mai degrabă bland și bun. “Este bun, zice, cu cei rai și necinstitori” (Lc. 6, 35).

Cum îl numești “drept”, când citești în capitolul despre plata lucrătorilor: “Prieten, nu te nedreptătesc, ci voi să dau acestuia de pe urmă ca și ție. Dacă ochiul tău este rău, Eu sunt bun” (Mt. 20, 13-15)? Și cum numește iarăși omul pe Dumnezeu “drept”, când aude în capitolul despre fiul risipitor, care a cheltuit bogăția în petreceri, cum numai pentru pocăința ce a arătat-o, tatal a alergat și a căzut la grumazul lui și i-a dat stăpânire peste toată bogăția lui? Nimic altul n-a spus acestea despre El ca să ne îndoim în El, ci Insuși Fiul Lui a marturisit acestea despre El. Unde e dreptatea lui Dumnezeu, când noi, păcătoși fiind, Hristos a murit pentru noi? Iar dacă aci ni Se arată milostiv, să credem că nu primim schimbare în privința aceasta.